



# LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

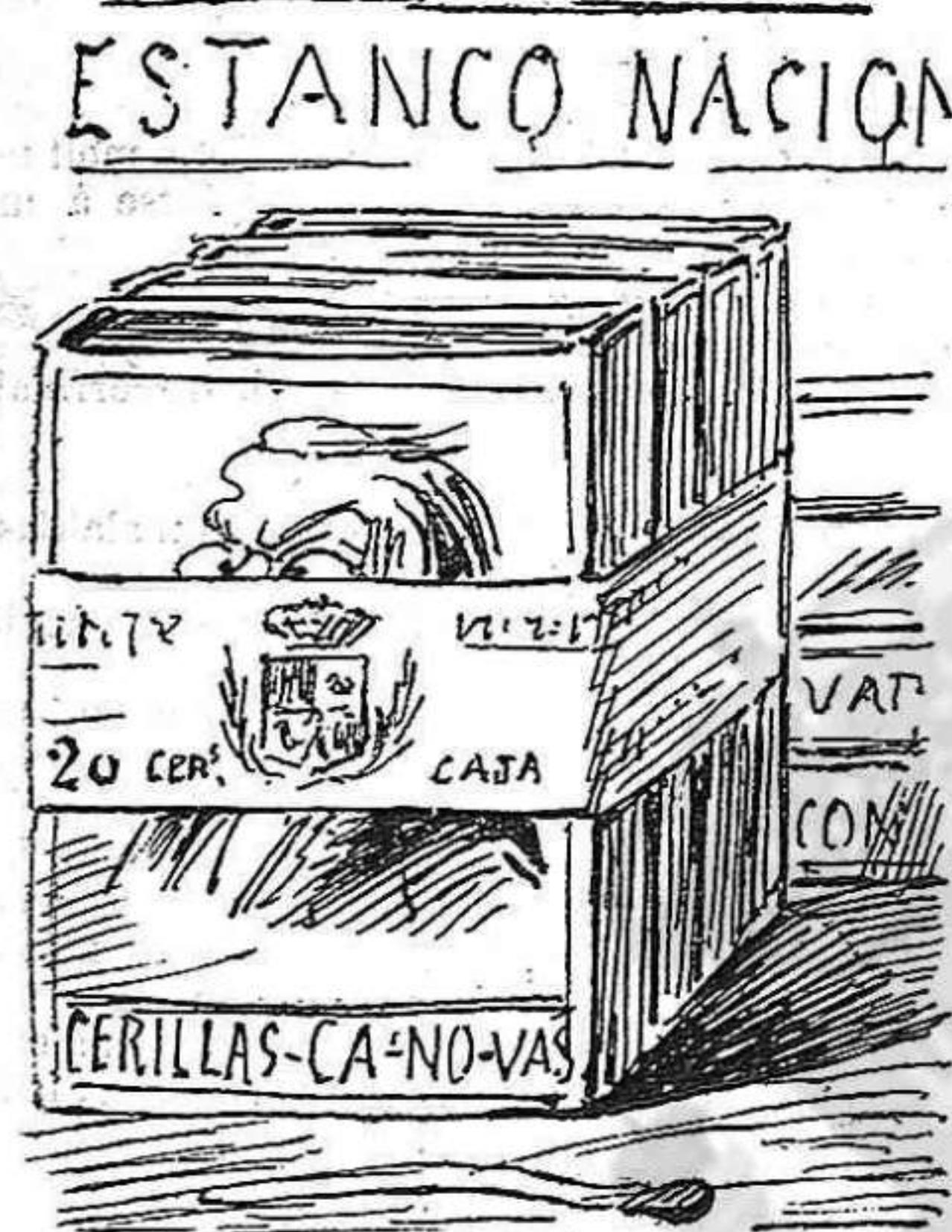
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.  
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.  
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

## LA QÜESTIÓ DELS MISTOS

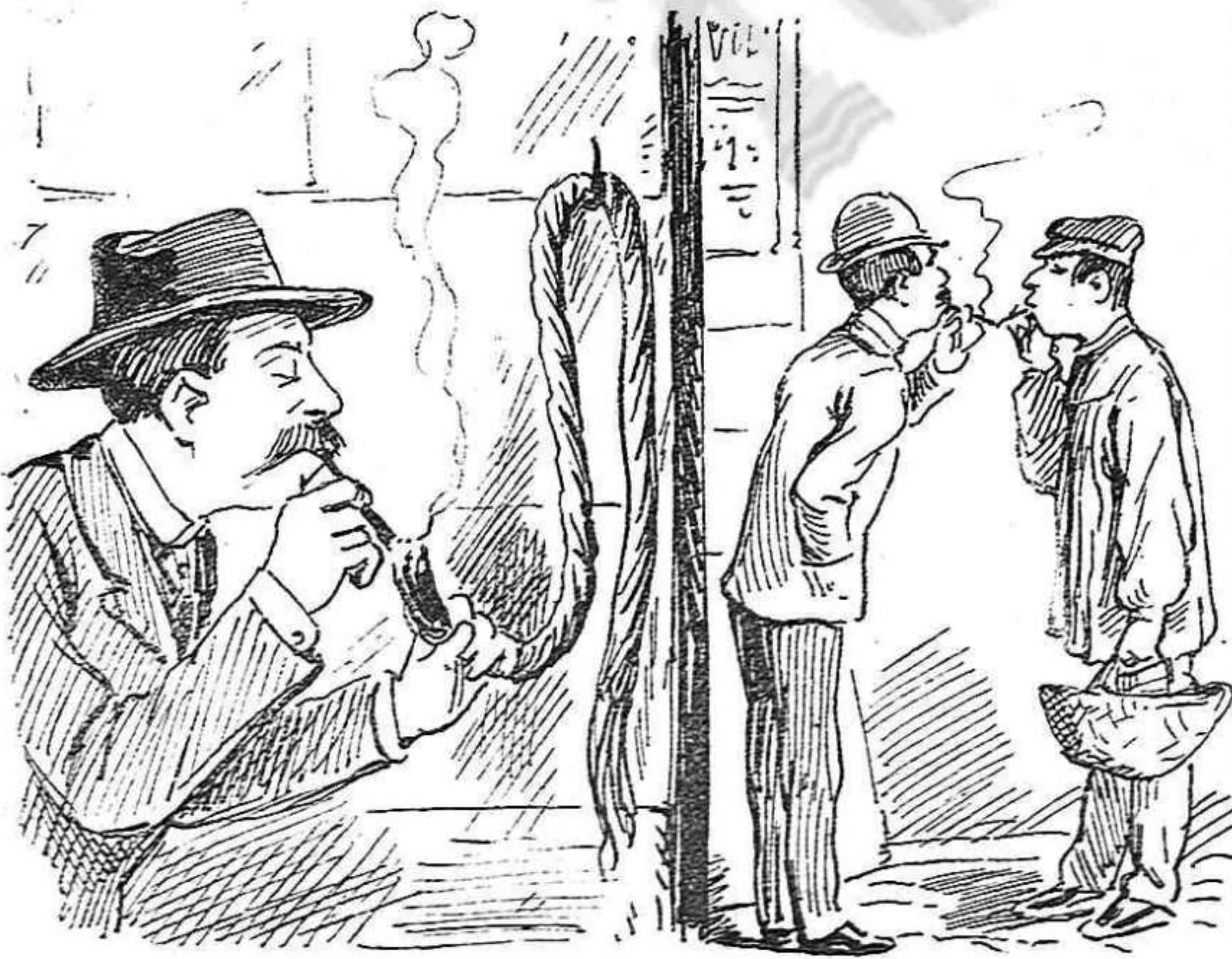


Lo govern vol estancarlos. Resultat:  
dolents y cars.

Per qual motiu tornaré a l'esca y á  
la pedra foguera.

Y als lluquets.

Y 'ls cafés tornarán á  
la escalfeta.



Y las tabernas á la corda.

Pels carrers s' aturarà  
tohom a demanar foch.

Y per pujar l'escala á las  
nits, s' usaran fanals.

Las víctimas del estanch dels mistos. Si en  
lloc de tirar per mistaires haguessin tirat  
per ministres, no 'ls passaria això.



Las víctimas del estanch dels mistos. Si en  
lloc de tirar per mistaires haguessin tirat  
per ministres, no 'ls passaria això.



## LA REGUERA DE PÓLVORA

**S**EMPRE hem cregut lo mateix. L'immens triomf alcansat per en Salmerón en lo districte de las Aforas no serà un acte passatger y de reduit alcàns. La séva eficacia durarà molt temps; los ecos de la victòria han repercutit en tota Espanya. Si l'parlament republicà estava decaygut, l'elecció de Gracia es lo millor reconstituyent per retornarli'l vigor y la robustesa. Totas las fracciós han contribuit al acte, totes ayuny partecipan de la gloria, y participaran demà dcls seus resultats.

Proba eloquient de la trascendència del triomf alcansat: lo viaje de Salmerón y sa entrada triunfal à Madrid. Després de detenir-se una nit à Tarrasa, ahont entre l'entusiasme general pronuncià un eloquient discurs deixant sentadas las bases per alcansar, mediante la concòrdia de tots los republicans, una segona victòria en aquell districte, quals eleccions estan convocadas pel dia 15 de Maig, prossegui'l seu viatge à Zaragoza, rebent en totes las estacions, senyalades mostras d'afecte y entusiassme. La reguera de pólvora anava corrent, ab la velocitat del tren que conduhia al preclar repùblic. A Manresa, à Cerlera, à Lleida una multitud inmensa sortí à la estació à aclamarlo. Republicans de totes las fracciós se sentian animats dels mateixos sentiments, resolts à imitar l'exemple dels republicans de las Aforas.

A Zaragoza, ahont la recepció sigué delirant, se celebrà una reunio pública de gran trascendència. Lo fet de trobar-nos tots los republicans coincident en la idea de apelar à la lluita legal en defensa del dret y com à medi de implantar la República, donà lloc à una afirmació que serà en lo successori, la norma de las forças republicanas.—Ja sabém com s'ha de fer per triunfar. Totas las malas arts dels partidaris de la monarquia s'estrellaran en la decisió dels republicans. *Todos juntos valemos más que vos. Vingan eleccions y ho aniré demostrant.*

\*\*

La recepció dispensada à Salmerón al arribar à Madrid, formarà època entre 'ls actes més grandiosos realitzats en aquella capital. Las autoritats que van prohibir tota manifestació, no pogueren impedir que milers de ciutadans baixeissin à la estació à donar la benvinguda al diputat de las Aforas. Y allà à Madrid, residència de la Cort, en l'estació y pels carrers y plazas del trànsit, l'opinió republicana s'esborrà entusiasta, frenètica, al mateix temps que ordenada y correcta.

Salmerón ocupava siti en una carretela descuberta entre Pi y Margall y en Vallés y davant d'en Pedregal y en Muro.

Un obrer pujant al estruc del carretel, exclamà:  
—Aixis deuria estar sempre, junts com à germans.

A duras penas pogué obrir-se pas la comitiva entre la atapahida multitud que no cessava de vorejar à Salmerón, à la inteligença republicana y als republicans de las Aforas.

Hi havia qui tractava de desenganxar los caballs del carretel y tirar d'ell, lo qual pogué impedir-se, no sense grans esforços. Entre bons republicans no's poden admetre certs actes de servilisme.

Aplausos, vivas, sombreros que s'agitaven, balcons que s'obriren y s'omplien de gent, senyoras fent volejar lo mocador, y servint de fondo à aquest quadro d'entusiasme sincer los ecos de la *Marsellesa* entonada per una multitud inmensa... veus' aquí la quinta essència de la recepció que trobà'l diputat de las Aforas al arribar à Madrid.

No era ell, ab tot y valer tant, qui rebia aquells obsequis; era la idea per ell representada, era la convicció que ha nascut en tots los cors de que l'partit republicà entra en una nova era de activitat fructuosa, de decisió resolta, de lluita continua, qual terme ha de ser una victòria inevitable.

Al arribar Salmerón à casa séva, s'veié obligat à apareixer en lo balcó y à pronunciar un breu discurs per acallar los aplausos de la immensa concurrencia.

Dos párrafos de aquest discurs resumeixen l'alcàns verdader del triomf alcansat en lo districte de las Aforas:

«Aprenguèu—diguéu—en aquest exemple que vos altres mateixos esteu donant, com aquestes corrents que venen de Barcelona y Zaragoza, s'aixamplan y vivifiquen cada vegada més, fins à extenderes per Espanya entera. demostrant aixis la incontrastable forsa

de las ideas republicanas, mal pesi á tots los poders de la terra.

»Més que la forsa material val la austera y severa virtut de nostres ideals davant de las concupiscencies dels monàrquichs.

Aquestes paraules son la nota més afinada de las aspiracions republicanas.

Ja varem dirho la setmana passada: lo sol ha sortit per Gracia.

Un exemple eloquent de la significació extraordinaria de la victòria alcansada ab motiu de la elecció de Salmerón, lo dóna'l despit dels monàrquichs. Ja no volém parlar de las espotxadas de la *Dinastía* que no fan més que omplirnos de greix. Quan de tal manera s'descompon, senyal segura de quela profesión li va per dintre.

Parlém una mica de D. Joan Mañé y Flaquer, que l'diumenge últim publicà una de sus dominicals reconeixent lo triomf de Salmerón; pero reconeixent també que per alcansarlo ha abandonat la càtedra, durant alguns dies, per qual motiu li recomana que quan segueix à las Corts las emprengui, ell que es tan purità, contra 'ls funcionaris públichs, que per un fi politich olvidan lo cumpliment dels seus devers.

L'argument de 'n Mañé no's pot prendre en serio. Ell mateix als istius se'n va à fora, y no obstant no deixa de ser considerat com à director del *Diari*, y com à tal suposo que seguirà cobrant. Y si diu qu'ell exerceix un càrrec particular, aquí té prou bisbes, funcionaris que cobran del Estat, lo qual no impedeix que tot sovint abandonin la séva diòcessis y se'n vadjan al Senat à fer política. ¿Per qué no las emprén contra aquests bisbes lo Sr. Mañé y Flaquer?

No obstant, bén considerat tot, no es exacte que 'l Sr. Salmerón hagi abandonat la càtedra. Al venir à Barcelona no va fer més que traslladarla. De catedràtic ha exercit aquí, com de catedràtic exerceix allà. Allà té per alumnos als joves estudians y aquí hi ha tingut als monàrquichs tots, inclusivament en Mañé y Flaquer.

¡Y viva Déu, que la lliçó que 'ls acaba de donar, ja may més l'olvidaran!

Son los únichs qu' en aqueixa reguera de pólvora n'han sortit escaldats per tots los días de la séva vida.

P. K.



'abundancia de originals no' ns va permetre donar compte en un dels nostres passats números del crim de Anglesola.

S'acabava de fer en aquell poble la professió del Dijous Sant, s'estaven apagant las atxas, quan tot de un plegat s'axeca un home qu' estava embossat ab una manta al peu del altar, y pega un tiro à un capellà ab un revòlver que portava, y no content ab això li assestà un gran número de cops de matxete. Lo rector l'increpa y ell dispara un segon tiro, qual bala per haverse ajupit lo rector, va à clavarse sobre 'l cos de una dona. Després de això, surt de la iglesia.

Lo somatenet va capturar-lo. L'agresor resultà ser un tal Jaume Alsina Palou, licenciat del cos de carabiners.

Mòbil del crim: una qüestió de família. Lo capellà anomenat Francisco Mestre, va ser nombrat herèu de confiança per la mare del carabiner, trobantse aquest ausent de casa séva, y 'l capellà s'feu inscriure las fincas de la mare en nom seu.

Fentxo això ha trobat la mort.

Dos adagis catalans:—La copdicia forada 'l sach.—Qui pert lo séu, pert lo seny.

S'ha descobert una trampa que s'remonta al exercici del any 81 al 82.

Durant dit exercici 'l govern va gastar 5 milions de rals més sobre 'ls crèdits concedits en los pressupostos sense omplir cap de las formalitats degudas.

Deu anys s'ha tardat à descobrir aquesta irregularitat.

Y durant aquests deu anys los ministres han anat cobrant la cessantia. Y lo qu' es més trist que continuarán cobrantla.

Ja ho saben los electors republicans de las Aforas: si 'ls monàrquichs han perdut las eleccions es à causa de las grans coaccions, de las terribles amenassas que 'ls republicans van exercir. De altra manera més de 10.000 electors hauríen donat los seus sufragis al señyor Puig y Valls.

Aixis ho resa una nota enviada desde Barcelona à variòs periòdics de Madrid.

Deu mil monàrquichs estemordits davant de un grup de republicans, recordan al gallego del quènto. Nos' hi van tornar perque... ¡pobres infelisos!... va... no s'hi van tornar, perque anavan sols.

Una comissió numerosa de representants de comités republicans de las Aforas y dels centres directius de Barcelona, vinguieren dimars à felicitarnos per la campanya qu'en pró de la elecció de 'n Salmerón ha fet LA CAMPANA DE GRACIA.

No hi ha que dir que agrahim aquesta mostra de deferència.

De totes maneres ja ho sab tothom: LA CAMPANA sempre ha estat à punt de repicar en honor de la idea republicana.

Ho va fer ahir, ho fa avuy, ho farà sempre.

Segons la proporció matemàtica dels electors que van pendre part en las eleccions de las Aforas, per cada monàrquich hi ha sis republicans y pico.

Això en plena restauració.

Lo dia que tinguérem la paella pel mànech y poguèrem girar la truya, no s'ha de trobar un monàrquich per un remey. No, senyors: no n'han de quedar ni en los museos de arqueologia.

En Pi y Margall ha pronunciat un magnífich discurs atacant ab energia aquella sustanciosa part del pressupost que s'dedica à pagar à las classes passivas.

L'minent republicà ha dit:

«Servey terminat, servey satisfet. Res d'herències, cessantias, jubilacions, montepios ni viudedats. Tanquinse las academias si sobran oficials y supriméixense las cessantias dels ministres, las quals me semblan ilegitimas.»

En Pi y Margall pot parlar aixis, en quant havent sigut president de la República s'ha negat à percibir un sol ral en concepte de cessantia.

Té en aquest cas concret, la gran ventatja de l'austeritat; lo poderós atractiu de la virtut.

Una nova embestida à n' en Romero.

Lo diputat que va darli digué que li dolia molt tenir que pronunciar certas paraules, dirigintse à un home que està actualment malalt del nas.

En Romero ab molt desparpajo:

—¿Qué per ventura s'discorra ab lo nas?

Es veritat: ell no discorra ab lo nas: ell discorra ab los peus.

Ab lo nas ensuma.

Y de aquellàs ensumadas venen aquestas malalties.

Per supuesto: la majoria l'ha absolt de tota màcula de culpa.

No en và ell, lo govern y la majoria estan embarcats à bord de la *Trasatlàntica*.

Seguint la costum de l'any anterior, lo pròxim dissapte, 7 de Maig, publicarérem número extraordinari à fi de donar compte de lo que haja ocorregut ab motiu de la celebració de la festa del primer de Maig.

Ja veuen los nostres lectors que no olvidem cap dels aconteixements que puguen satisfer son legítim interès.

Un capellà modelo.

Trobantse un ensotanat en una iglesia de Pontevedra, va comensar à repartir trompades entre 'ls fets, etjegant tal patada à una pobre dona en estat interessant, que la infelis à la mitja hora justa abortava.

¡Y això que 'l tal ensotanat no portava ferraduras!....

L'individuo que va rompre l'urna en un dels col·legis electorals de Gracia, ha sigut ja possat en llibertat.

¡No faltava més!....

¡No es per ventura, ell, l'únich conservador que va guanyar-se 'l sou? Y, donchs, per qué tenen de castigarlo?

CARTAS DE FORA.—Lo rector de San Cugat del Vallès n'ha fet un'altra de las sévases. Després del gran rebonbor que s'và armar per haver desaparegut l'antiga anella que hi havia à la porta principal de la iglesia, la qual ja no s'ha vist mai més, ha inventat una nova fórmula, digna de ser coneiguda.—¿Vol un, per exemple, disposar de tots los assumptos de la parroquia durant tot l'any? Donchs no li cal fer més que comprar un tocino, engraxarlo y regalarlo al rector, en la seguretat de que aquest se posarà à las sévases ordes, com ho ha demostrat fa poch en unes qüestions que hi ha bagut entre 'ls administradors de la festa de Sant Pere. Va bastar una sola visita del regalador del tocino perque 'l Rector fes tot lo qu' ell vole. Ab motiu de això als que han sortit ab la séva, ja se'ls designa à Sant Cugat ab lo nom de *La Colla del Porch*.

Và morir à Girona un jove individuo de la Societat Coral, per qual motiu aquesta determinà陪伴arlo à l'última morada. ¡Creuran que 'l rector s'hi

vá oposar? ¿Y saben per qué? Perque segons ell, los atributs de la societat, ó sigan lo pendó y las gorras, son anticatólichs. Havent acudit la societat al acte del entero s' armá una sarracina de cent mil dimonis gracias á les intemperancies del ensotanat; la guardia civil hi hagué de intervenir, l' entero quedá suspés, y l' cadáver depositat en la capella de Sant Plàcit. Per úlitim á dos quarts d' una, mitj d' amagatotis conduhiren dit cadáver al cementiri lo rector, dos homes y dos guardias, abstenintse de tocar la campana per no cridar l' atenció. Sembla mentida que hi haja per aquests mons de Déu uns ensotanats tan intemperants y tan poch respectuosos ab los difunts y ab los vius.

Haventse fundat á Lleyda una escola laica, l' bisbe ha fet repartir uns llibres combatents y amenassant donarne part al President del Consell de Ministres y al fiscal eclesiástich. ¿Y qué? Temps enrera acudi al Gobernador Civil y á la Diputació, qualis entitats han querer de manifestarli que no podian complaurel, per estar la escola al amparo de la llei. Preten lo bisbe que allá abont hi ha escolas laicas aumenta l' número de crims. No sembla sino que 'ls carlins sanguinarios hajan cursat tots ells en escolas laicas. Que disminueix la moralitat preten també l' bisbe.... Pero iqué tans romans! Parli l' bisbe de Lleyda ab claretat y franquesa, que la franquesa y la claretat escauen bé á tot hom: digui de una vegada que lo que disminueixen allá abont hi ha escolas laicas son lás missas.... y iuva! que de aixó plora la criatura!

## NOVAS PLAGAS



INGUIN ab mi; acostémnos de punetes fins á la porta del despaig de 'n Cánovas, y mirém per una escletxa.

L' home s' està dret al mitj del quart, ab la vista més esgarrida que de costum y un objecte á cada mà. ¿Los veuen bé aquests objectes? L' un es una caps de mistos; l' altre un joch de cartas.

—No sé qué fer—diu don Anton visiblement contrariat:—¿qui ha de rebre? ¿las cartas? ¿los mistos? ¿los dos á la vegada?.... Lo cert es que 'ns mancan quartos, y d' un puesto ó altre han de sortir....

Bonàs tardes—fa una veu cascada y tremolosa, al mateix temps que apareix lo senyor Concha Castañeda.

—Hola! Vens bé, noy. Tractava de fer una combinació ab las cartas.... ¿Qué t' sembla? ¿no tens cap idea sobre aquest assumpt?

—Cap, Anton, cap! Apenas sé jugar una mica á la bescambrilla y al set y mitj: en lo tuti no hi pogut entrarhi may.

Pero si no parlo de jugar, sinó d' explotar senzillament lo renglo de las cartas.... pera procurar fondos á l' Hisenda.

—Obrint casas de joch oficiais ó fent pagar un tant á las que vulgan establirse?

—Ni una cosa ni altra! ¿Vols que l' gobern autorisi semblants abusos?.... ¿creus honest que l' gobern fomenti tals vici?

—Oh! ¡Qué se jo....!

—¿Cóm quedarian llavors los governadors civils? ¿En qué s' ocuparian, si l' gobern autorisava l' joch, sent casi la seva única missió perseguirlo?

—Donchs vejam, ¿quina es la combinació que vols fer ab las cartas? Explicat.

—Gravarlas ab un impost especial; un timbre, un sello, una faixa, qualsevol cosa que 'ns produxeix diners per reforçar lo Tresor.

—Vols que t' sigui franch? No m' agrada l' idea. La gent diria que l' gobern lo que procura es dificultar los jochs familiars per obligar al país á gastars' ho tot en billets de la rifa. Semblaria que la timba nacional declara la guerra á las demés timbas....

En Cánovas baixa l' cap y alsantlo repentinament, exclame:

—Y mistos?

—No 'n tinch, ja sabs que no fumo....

—Qu' ets gamarús! Pregunto si un impost sobre las capsas de mistos podria donar bon resultat.

—Jah! Aixó ja es un pensament més lluminós.... Pe-

ro aquest impost ¿cóm lo fas efectiu, cóm lo cobras?

—Hi ha varias maneras.... Estancar las cerilles con-

vertintse l' gobern en fabricant.... es lo primer plan que vaig tenir.

—Com á cosa segura, ja va bé; pero noy, ¿quina com-

pliació!.... ¿quin enredo pera evitar lo frau?.... ¿Qui

las vendrà llavors las cerillas?

—Lo govern, los ministres, los capitans generals, los bisbes y las autoritats superiors.

—¿Es dir, nosaltres convertits en mistayres? ¿los pri-

mers funcionaris de la nació, anant pels carrers cri-

dant: mistos?

—¡Y donchs! ¿cóm vols arreglarho? Si ho encarre-

guem á empleats inferiors, succehirá ab las cerillas com ab lo tabaco, que tothom fuma y als estanchs no venen res.

—¿No aniria millor estancarlas, pero deixant als fa-

briants en libertat pera arreglarla á la mida del seu gust?

—Es dir.... anant als fabricants y dihentlos:—Donéu-

nos cada any una cantitat que valgu la pena, y aquí

no entrarán mistos extrangers y podréu vendre 'ls vos-

tres ni que siga á pesseta ó á duro la caps...

—Jus! Així ne treuriam lo such net, sense amohi-

nos ni travalls de cap classe.

—Es que sentho així passará una cosa. Encarintse

tan escandalosament las capsas de cerillas, ja gent

procurarà estarse de comprarne y tornarà á la pedra

foguera, als lluquetxs, á l' esca, á la corda encesa de la porta dels hostals...

—Evitemho aixó....

—Cóm?

—Mira: redactant lo decret d'estancament en aques-

ta forma:

«Article primer:—Los mistos quedan estancats.

»Art. segon:—Los mistos son sagrats e inviolables.

»Art. terc y últim:—Tot espanyol que gasti esca y pe-

dra foguera seá fusellat.»

En Cánovas se planta á riure y accepta ab entussias-

me l' idea de 'n Castañeda.

Gracias á aquesta combinació, l' Hisenda cobrarà ca-

da any quatre ó sis milions.

¡Quatre ó sis milions!

Es dir, la cantitat que l' gobern se fa malbé cada dia.

FANTASTICH.

## PRIMER DE MAIG

Filomena, prevenimnos, cuytem y no perdèm temps: lo primer de Maig es dia perillós, y es convenient tenir à punt totes las cosas per si aixó s' emboliques y hi hagués una bullanga ó un sili llarch.

—¿Qué vols fer?

—Comprar provisións á dojo, tancarnos completament dins del pis, y no sortirne fins lo dia vuit ó deu, quan haja tornat la calma y ja no's parli de res.

—Ho faré com tú ho ordenas; pero ja sabs Manelet que ara com ara aquí á casa sols tenim tres duros?

—Bè;

ja n' hi ha prou per fer las compras.

—Si, pero es que aquests diners son per pagá l' lloguer

—Bueno!

Donchs ara 'ns los gastarem: tractant de salvar la vida, lo primer sempre es primer.

Surt la bona Filomena y al poch rato compareix ab un cove de patatas, bacallà, arròs y fideus, dos ó tres pans de sis lliuras y un quartà de fasolets.

—Apa—diu prenentli l' cove lo prudentissim Manel:

ara que tenim segura la secció dels aliments, assegurém bé la porta com si fos la d' un castell.

Tanca 'l pany, posa las baldas; hi arramba dos tamborets, un bagu y sis cadiras; hi anyadeix, per fer més pes, una escaparata vella que fa temps que no serveix y un cabas de tarregada que va sobrar del hivern, y diu ab veu conmoguda:

—Vaja, aixó està bastant bè... crech que aquesta barricada no's desfà tan fàcilment.

Tenint la porta segura, qui entrará?... Res; descansém, ressem uns quans pare-nostres y tinguem confiança en Déu.

Entre tant, pausat, avansa lo primer de Maig funest!

Lo dia espanyol, terrible!... Cada mitj quart en Manel se mira á la seva dóna y li diu:—No se sent rès...

—Ino es vritat qu' es bastant raro?

—En efecte, pél carre hi ha 'l mateix de cada dia:

cap soroll, cap espatach, ni canonadas, ni tiros....

—De tots modos, continuém: moltes vegades la calma es la senyal del mal temps.

Nosaltres no obrim la porta, menjem, bebem y callém, qu' es dificil que aqui dintre ens hi vingan á fer res.

De repent ipam! ipam!... dos tantos

terrorífics y estridents

los fan tremolar la porta.

—Ay de nosaltres, Manel!

—Ja estem llestos, Filomena!

—Han trucat!

—Bè prou que ho sé

—¿Qué fém?

—No torném resposta.

—Es vritat: no contestem.

Pero al punt ipam! ipam! hi tornan....

—Ay, Filomena!... Vés, vés!....

diu ell, tremolant d' engunia:

pregunta qui hi ha... pero iey!

res d' obrir.... molta prudència....

La dona va lentament

aproximantse á la porta.

—Qui hi ha?

—Jo!—diu una veu.

—¿Qué vol?

—Vaya una pregunta!

Obríu y no bromejém.

—Pero ¿qué vol?

—¡Quina gracia!

Som primer de Maig....

—Bè, qué....

¿qué vés á buscar?

—Pero qui es?

—No m' coneixeu?

—No senyó.

—Só'l propietari que vinch á cobrá l' lloguer.

C. GUMÀ.

## LA DINAMITA Á PARÍS



os anarquistas han donat un altre cop dels seus. En vigilias de veures lo procés encausat contra Ravachol han fet volar lo restaurant en lo que vés ser pres lo terrible anarquista, sobre qual detenció donarem compte oportunament als lectors de LA CAMPANA. Una bomba tirada desde 'l carrer al subterrani del establimet, ha fet volar lo local, causant terribles desgracias. L' amo, Mr. Very, sufri grans ferides á las camas que tingueren de serí ampliadas. La seva esposa si bé quedà ilesa, perdeu 'ls sentiments y al recobrarse ha sufert un atac de bojeria. Algúns parroquians que 's trobaven á la casa han sufert 'ambé ferides de consideració, lo mateix que tots los mossos.

Tots, menos Lherot, que sigue precisament lo delator de Ravachol. Lherot no sufri 'l menor dany.

Un obrer que passava pel boulevard en lo precis moment de ocorrel' explosió, donà l' crit de «Viva l' anarquia!» y sigue detingut punt en blanc. No obstant, no 's creu que tingui que veure res ab aquest atentat.

Lo fet ha impresionat dolorosament á aquella capital. No faltan periódichs que demanan l' adopció de midas enèrgicas, y fins n' hi ha que reclaman l' estat de guerra.

Es precís serenarse. En aquestas materias pot més la manya que la forsa: serveix més una policia ben montada, que un poderós cos d' exercit.

Limitat número de persones han de ser los dinamiteros: d' altra manera seria impossible guardar lo secret, com actualment se guarda. Fentse càrrec de aixó's veurà que no es convenient entregarse al pànic ni deixar-se condonar per las impressions del moment.

La societat en massa 's posarà sempre al costat dels perseguidors dels criminals que tals tropelias cometent, y la forsa de la opinó es incontrastable sempre.

\* \* \*

Ravachol ha sigut condemnat pel Jurat á cadena perpètua.

Sens dubte l' ha salvat de la mort la circumstància de no existir quan vés cometre 'ls atentats de que se l' accusa, las severas lleys vigents avuy contra 'ls dinamiteros.

Los partidaris del rigor cego censuran al Jurat per haverse atingut tan estrictament á una consideració de carácter legal. Nosaltres creyem

## ACTUALITATS



«Aquest país tè 'l govern que 's mereix»  
(Paraulas de 'n Cánovas)



Lo primer de Maig s' acosta:  
l' ordre està assegurat.

y forman una conjura  
y están decidits á tot.  
Y 'ls bons tocinos respiran  
desde que saben aixó,  
y fent duo 'ls sarauhistas  
ab ells, diuhem:—Quina sort!

Lo gobernador de Madrid, calificant la triunfal entraça de Salmerón:

—Tot aixó es música.

Es cert: ara toquém la música, y un altre dia, senyors monárquichs, vos farém ballar.

¿Qué no ho saben? A Gracia ja hi havia la música preparada per obsequiar ab una serenata á n'en Puig y Valls, en celebració del seu triunfo. Dích qu'estava preparada, y haig de afegir que 'ls músics ja havian cobrat y tot.

Que aprengui D. Mariano.

Músich pagat no fá bon só.

Y elector pagat, menos.

Están molt adelantadas las gestions per construir en lo terme de Sant Gervasi un nou convent de Dominicos.

¿Dominicos ó Doni-micos?

En aquest cas, lo dia que estigui cansat de las cosas de aquest mon, ja sab ahont pot anar á terminar los seus días cert candidat derrotat en lo districte de las Afors.

*La Dinastía* anomena als electors de Gracia que han donat lo gran miquel á n'en Puig y Valls, ab lo titul de «S. M. el populacho.»

S. M.?

Vaja: sempre hi cregut que *La Dinastía* està acabant los turrons.

No hi ha que culpar al Sr. Ojesto pél grant fracàs que han sufert los conservadors á Gracia.

La primera autoritat de la província tè sempre una disculpa que l' abona.

¿No's dedica, per ventura, ab interés, si senyors ab gran interés, á la persecució del joch?

Donchs ab aixó sols, queda plenament justificat. Un gobernador de província es un home, y un home no pot fer cap á tot.

En Muñoz, lo célebre comprometedor de anarquistas habaus, ja es al carrer, en llibertat y sense fiansa.

Vá cumplir la séva missió, y ara ja torna á corre, per veure si troba algun altre ximple y logra engatusarlo.

En tot cas que no s' olvidi de carregar las bombas ab pólvora de casa.

Ab aquesta pólvora se deixan cassar sempre alguns papa-natas.



## A LO INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

XARADA.—Re-ca-re-do.

Han endavinat la solució los ciutadans Bufa-tripas, Rara Kol, Antón dels Obits, Titaina, Pau Taps y Sicutérat.



## XARADA

Fassina dels Srs.  
Tercera y Prima-segona  
Carrer de 'n Hu-dos  
TOTAL

Ab las senyas que aquí hi há  
no s'ha trobal lo destino,  
ara mirin quin poch tino  
sent un poble català.

UN SARRALENCH.

## ANAGRAMA.

En un gran basar total  
una tot comprá en Riera  
per rentar la vidriera  
que té al entrar del portal.

J. SALLEUTAG.

## TRENCA-CLOSCAS.

MANELA MALLOL TIUSÓ  
GRACIA

Formar ab aquestes lletras lo titul de dues sarsuetas castellanas.

CINTET BARRERA Y CARGOLÍ.

## TERS DE SILABAS

• • •

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.  
—Segona: carrer barceloni.—Tercera: Idem.

F. C. y S.

## CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Setmana penúltima

Ciutadans R., Ferriol C., X., Autunany, Satanás, Un comerciant de vins, Ytram y Evob, P. G. y B. de V., L. Mir, F. Gunia, Jaume Escofet, Francisco Oriol y A. Linares.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fá per casa.

Ciutadans F. Corbella V., Aguilera, F. Clavell, F. C. y S., J. Reig Rey Nano, Un Esporquit y Anton de las flautas.—Publicarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutadá Antiga: No estém conformes en los judicis de vestit. La seva carta no la podrem transmetre al nostre estimat col·laborador, en rahó de que no 'l conciex personalment. —Japet l' Orga: Las poesías, qu' escriu, tenen un inconvenient, y es que no responden á la índole del periódich.—R. Fábregas: La poesía no té l' assumptu molt interessant. Ab tot, miraré de insertarla. —Lloré: L' article no va prod bé.—F. de P. Juanico: Vá bé 'l sonet.—Mayet: Insert. rem lo que 'ns envia.—C. C.: Lo sonet es desballatat; L' article es manso.—Pepet del Verdell: No varem responder la senmaya passada, perque la poesía havrà de sortir, y sols per falta d' espay vá quedarse en terra; la d' aquesta senmaya no 'ns agrada prou.—Brusch Brusch: L' article no va; ni l' assumptu ofereix novedad, ni la forma 's recomana.—Ll. Salvador: Los versos van bé.—Dolors Mont: Lo mateix li dihem.—J. T. y R.: Vá bé 'l sonet.—J. Pi: Lo recib es molt vell y sapiçut.—Cantor de Catalunya: Lo de aquesta setmana no vá prou bé.—J. M. Malles: No 'ns agrada prou.

Última seamana

Ciutadans M. Fábregas, Un de M. de Rey, Un foraster de fora, Un sabi y C., Feliu, F. Rubio, Un Mantegayre, P. Badell y Sala-Bruch.—Lo que 'ns envian aquesta seamana no fá per casa.

Ciutadans J. Barr... Oli, A. Rius Vidal, J. D. Domenech, Igualadí, J. Pujadas Truch, U. Argerep, Pauhet de la Cinta, A. Pallejà, Un Salmeronista, L. Mir, Reculleres y P. T. R.—Insertaré algunes cosa de lo que 'ns remeten.

Ciutad Pere Lloret: Los sonets son molt fluixos.—Xavier Alemany: Gracias per l' envio; està molt bé.—Cantor de Catalunya: No te prou interés.—Mayet: Aprofitarem les dos composicions.—E. García Cladellas: Los versos son fluixos y la forma es poch facil.—A. Rossell: Los sonets van bé.—Quim Artigayre: Aceptém y li agrahim l' article que 'ns envia.—E. Martí Gol: En l' article de vestit tota la primera part resulta diluïda y en quan al final es massa esc. bros.—F. Llenas: Va bé la poesia; queda acceptada; gràcies.—Amadeo: La poesia no 'ns fa 'l pes.—M. de la B.: Lo mateix li dihem.—J. Molas: Publicarem la de vestit en lo próxim número.—J. Riera: Lo sonet es molt desguixat.—R. Puig y Rigol: Los versos son mansos.—F. de P. Juanico: Aprofitarem lo sonet.—Amad... Odia Los versos de aquesta seamana son fluixos.

LOPEZ, editor.—Rambla del Riu, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

Doble text

LO PRÓXIM DISSAPTE, DIA 7 DE MAIG NÚMERO EXTRAORDINARI

Doble ilustració



Destinat á donar compte de la festa del trallor

Preu: 10 céntims